

Testimoni

PELL – MANS SEQUES

anònim

15 d'octubre del 2002

“Les meves mans estan bé i tinc confiança que romandran així!”

Durant l'hivern del 1992 la meva companyia em va transferir a un altre lloc de treball. Diversos col·legues i jo teníem el mandat de reconstruir el lloc. Aquesta tasca requeria que entrenéssim alhora nous col·legues.

Al nostre vell cercle de col·laboradors teníem una relació propera i íntima entre nosaltres i era costum estrènyer la mà per saludar-se quan ens trobàvem. Aquest era un hàbit que la gent nova adoptava ràpidament també.

Malauradament, hi havia un col·lega que tenia problemes amb la seva higiene corporal. Realment no vull entrar a detalls aquí.

Tocar la mà era per a mi tan increïblement incòmode que vaig haver d'inventar més i més tàctiques per evitar aquest acte simple.

No obstant això, quan arribava el moment de reemplaçar-lo al seu torn i quan, per necessitat, havia d'estrènyer la mà, em rentava les mans minuciosament tan aviat com ell se n'anava, i també netejava el meu lloc de treball aprensivament. La idea de menjar el meu esmorzar, després d'estrènyer la mà, pràcticament m'omplia d'horror. Això és per això que jo em procurava alguns plats sols per al meu ús i sempre els guardava amb clau per assegurar-me que jo era l'única que el feia servir.

Des de llavors, cada any quan l'estació del fred començava, tenia problemes amb les meves mans. Es tornaven aspres, desenvolupaven petites fissures que després s'obrien i començaven a sagnar, les fissures s'inflaven i sanaven amb molt de dolor. El que s'afectava, però, era la part exterior de la mà, el dors de la mà, els artells i les superfícies exteriors dels dits. Absolutament res no ajudava, cap ungüent, cremes, res. Durant l'estiu, no tenia problemes amb les meves mans perquè a l'estiu jo podia sempre refusar estrènyer la mà amb el pretext de mans suades – sense semblar descortès.

A la primavera de 1998 vaig ser transferida a un altre lloc de treball, a una oficina sense envans similar, com la que havia estat acostumada prèviament. Mai més vaig veure aquell col·lega una altra vegada.

Però en aquest nou lloc de treball, la pràctica animada d'estrènyer la mà va continuar com abans, i durant l'hivern del 1998 també tenia fissures i mans aspres.

L'any següent prengui un sabàtic començant el novembre del 1999 fins al març del 2001. Durant aquest temps, vaig aprendre sobre la GNM.

Estava absolutament atònita quan vaig descobrir que ni durant l'hivern del 1999/2000 ni durant l'hivern subsegüent del 2000/2001 vaig tenir el problema familiar amb les meves mans.

Quan vaig investigar la situació a dalt esmentada per les meves i vaig combinar les meves troballes amb el coneixement de la GNM, es va tornar instantàniament clar per a mi que havia tingut un conflicte de separació del tipus “voler separar-me” (involucrant les meves mans d'una manera defensiva) provat pel fet que només la part exterior de les meves mans estava afectada! Després de tot, estar en contacte amb aquest col·lega era per a mi, pura agonia.

Ràpidament vaig identificar els meus “rails” com l'oficina, l'un col·lega, l'estació freda, l'encaixada de mans. Per això els vaig informar als meus col·legues que, de moment, no estrènyer les seves mans. Tothom ho va acceptar.

Ara som a l'octubre, les meves mans estan bé i tinc confiança que sortiran il·leses de l'hivern!

Traduït de la versió anglesa
de l'original alemany

Font: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com
DESCÀRREC DE RESPONSABILITAT:
La informació d'aquest document no substitueix

l'assessorament mèdic professional.